

...

Az ügy száma:	1.Kf.700.439/2025/5.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperes képviselője ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperes képviselője kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közszerződési jogviszonyból származó besorolással és illetménykülönbséggel kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (12. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 6.K.700.975/2025/11. számú ítélete

...

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részében – az indokolás megváltoztatásával – helybenhagyja.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 1999. július 1. napjától létesített hivatásos szerződési jogviszonyt az alperesnél, a alperes továbbiakban: alperes1) név1, később a alperes1 név2onon teljesített szolgáltatást, nyomozó, majd pedig segédelőadó beosztásban.

[2] A felperes a hivatásos szolgálati jogviszonyát – egészségügyi alkalmatlanság miatt felmentéssel – megszüntető alperesi intézkedést keresettel támadta, amelynek eredményeként a Fővárosi Törvényszék a 24.M.70.012/2020/37. számú ítéletével – egyéb rendelkezések mellett – a felperes hivatásos szolgálati jogviszonyát segédelőadó munkakörben helyreállította. Az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla a 2.Mf.31.299/2021/10. számú jogerős ítéletével a jogviszonyt helyreállítására vonatkozó rendelkezést helybenhagyta.

[3] A alperes1 név2on vezetője a bíróság jogerős döntése alapján eljárva a szám1 számú állományparanccsal (a továbbiakban: állományparancs) a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 52. § (1) bekezdése és (2) bekezdés a) pont ab) alpontja alkalmazásával a felperest 2022. február 24-i hatállyal hivatásos szolgálati jogviszony keretében határozatlan időre címzetes rendőrfőtörzsőrmesterként, járőr státusz terhére, segédelőadó beosztásba nevezte ki. A Hszt. 115-119. §-ai és a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet 2-8. melléklete alapján besorolta a tiszthelyettesi besorolási osztály „B” besorolási kategóriájába, továbbá a Hszt. 357-358. §-ai alapján a 6. fizetési fokozatba. Ezt követően az állományparancsot a fizetési fokozat tekintetében módosították, és a felperest ugyancsak 2022. február 24-i hatállyal előre sorolták a 7. fizetési fokozatba.

[4] Az állományparancsot a felperes szolgálati panasszal támadta, kifogásolva, hogy első tiszti kinevezése elmaradt, és kérte az átsorolását, valamint elmaradt juttatásainak megfizetését. A szolgálati panaszt az alperes vezetője a 2025. január 23. napján kelt szám2 számú határozattal elutasította.

A kereset és a védírat

[5] A felperes a 7. sorszámu tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített módosított keresetében az állományparancs megsemmisítését és elsődlegesen az alperes – késedelmi kamattal növelt – 2.806.257 forint illetménykülönbözet, másodlagosan – szintén késedelmi kamattal növelt – 559.321 forint illetménykülönbözet megfizetésére kötelezését kérte. Harmadlagos kereseti kérelme annak bíróság általi megállapítására irányult, hogy esetében az alperes megszegte az előmenetel biztosítására vonatkozó kötelezettségét.

[6] Az elsődleges kérelme körében arra hivatkozott, hogy 2020. május 7. napján a név3en megkapta a diplomáját, ezért álláspontja szerint a jogviszonya helyreállítása során tiszti besorolást kellett volna kapnia, továbbá részére a 2022. február 24. napjától 2023. május 7. napjáig terjedő időszakra hadnagyi rendfokozatot, illetve 2023. május 8-tól főhadnagyi rendfokozatot kellett volna biztosítani. Ennek elmaradása következtében 2.806.257 forint elmaradt illetménye keletkezett. A jogviszony helyreállítás lényege az lett volna, hogy az alperes olyan helyzetbe hozza, mintha a jogviszony jogellenes megszüntetésére nem került volna sor, vagyis mintha folyamatosan állományban lett volna, és állományban lévő

személyként szerezte volna meg a diplomáját; ezáltal a szakirányú diploma megszerzésével tiszti beosztásra lett volna jogosult. A visszahelyezésekor az alperes mindezt elmulasztotta annak ellenére, hogy a Hszt. 120. §-ában foglaltak szerint kötelessége a tervszerű előmeneteli lehetőséget biztosítani.

[7] Másodlagos kérelme tekintetében előadta, hogy a jogviszonya megszüntetésekor főtörzsőrmesteri rendfokozata volt, azonban az alperes a visszahelyezésekor csak címzetes főtörzsőrmesterré nevezte ki. Ha az alperes helyesen járt volna el, akkor főtörzsőrmesteri rendfokozatba nevezi ki, amelyhez társuló legalacsonyabb fizetési fokozat a 8. fokozat. Ehelyett az alperes a visszahelyezésekor 6. fizetési fokozatot állapított meg a számára; a két illetmény közötti különbség 559.321 forint. A Hszt. 121. §-a értelmében a fizetési fokozatban előre kell sorolni a hivatásos állomány tagját, ha a várakozási idő letelt, és a továbbképzési kötelezettségét teljesítette. Az alperes elismerte, hogy 2023. július 1-jétől előre sorolásnak lett volna helye, tehát a 2022. február 24 - 2023. június 30. napjai közötti időszakban az illetményét a 8. fizetési fokozat, 2023. július 1-jétől pedig a 9. fizetési fokozat szerint kellett volna számolni.

[8] Harmadlagos kereseti kérelméhez kapcsolódó állítása szerint horizontálisan és vertikálisan sem tudott előre lépni 2002 óta. Az alperesnek azt kellett volna biztosítania, hogy az állományban lévők élni tudjanak az előmeneteli lehetőségekkel. Ehhez egy olyan belső szervezeti rendszer szükséges, amely alkalmas arra, hogy az előmenetel lehetőségét a szolgálatot teljesítők számára egyedileg, személyre szabottan garantálja.

[9] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte. Rámutatott, hogy a bíróság jogerős ítéletével a felperes jogviszonyának helyreállítását segédelőadó munkakörben írta elő. A felperest ezért segédelőadó beosztásba, de az új Hszt. hatályba lépésére tekintettel kellett kinevezni, amelynek alapján segédelőadóként már nem volt besorolható főtörzsőrmesteri rendfokozatba. Erre az esetre a Hszt. 346. § (3a) bekezdése a címzetes előtaggal való korábbi rendfokozat viselését írja elő, melyet a felperesnél is alkalmaztak. Nem volt köteles a felperest a megszerzett diplomája okán tisztté kinevezni, továbbá a felperes nem is felelt meg a tiszti kinevezés feltételeinek, mivel a teljesítményértékelése során két egymást követő évben nem érte el a jó minősítést, csak a megfeleltet.

[10] A harmadlagos kereseti kérelemmel kapcsolatban azzal érvelt, hogy a Hszt. 120. § (1) bekezdése azt írja elő a részére, hogy belátható, tervszerű előmeneteli lehetőséget biztosítson, nem pedig kötelező előmenetelt. A szervezeten belül biztosította az előmenetel lehetőségét, létrehozott egy rendszert az előmenetelre vonatkozóan, így a jogszabályi kötelezettségének eleget tett.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[11] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Döntését a Hszt. 2. § 25. pontjára, 15. §-ára, 120. § (1) és (2) bekezdéseire, 121-122. §-aira, 271. § (2) és (3) bekezdéseire, 346. § (3a) bekezdésére, valamint 357. § (1) bekezdésére alapította.

[12] Az elsődleges kereseti kérelem vonatkozásában rögzítette, hogy a felperes visszahelyezésekor az új Hszt. szabályait kellett alkalmazni, ezért az alperesnek nem volt lehetősége a korábban a felek között folyamatban volt peres eljárás alatt a felperes által megszerzett diploma alapján tiszti kinevezést adni. Kizárólag a jogerős bírósági ítéletében meghatározott segédelőadó beosztásba lehetett a felperest a visszahelyezésekor kinevezni.

[13] A másodlagos kereseti kérelemmel összefüggésben kifejtette, a Hszt. 357. §-a egyértelműen rögzíti, hogy az új Hszt. hatályba lépésekor hogyan kellett a fizetési fokozatba besorolást elvégezni. 21-24 év közötti szolgálati idő esetén – mellyel a felperes rendelkezett – a 6. fizetési fokozatba kellett besorolni. A Hszt. 346. §-a rendezi azt az esetet, amikor az új fizetési fokozatok alapján kialakított rendfokozati rendszerben a hivatásos részére a korábbinál alacsonyabb rendfokozat kerül meghatározásra az új Hszt. hatálybalépésével; a (3a) bekezdésben foglaltak szerint ilyen esetben a hivatásos a címzetes jelzővel viselheti a korábbi rendfokozatát. Az alperes helyesen járt el, amikor a felperest a B/6. fizetési fokozatba sorolta, és címzetes főtörzsőrmesterként viselhette a továbbiakban a rendfokozatát.

[14] A harmadlagos kereseti kérelem tekintetében arra a következtetésre jutott, hogy a Hszt. nem az előmenetel, hanem az előmenetel lehetőségének biztosítását írja elő. A Hszt. 120. § (1) bekezdése szerint az alperesnek egy olyan rendszert kellett kialakítani, amelyben előre ismert feltételek mentén, egy átlátható rendszerben kell folyamatosan, mindenki számára egyenlően biztosítani az előmenetel lehetőségét, melynek feltételeit a törvény rögzíti. Ezen kötelezettségének az alperes eleget tett, az előmenetel lehetőségét a törvényi keretek között biztosította, így jogszabálysértést nem követett el. Emellett rögzítette azt is, hiába vannak a törvényi feltételnek megfelelő személyek az állományban, ha nincs üres státusz, nem lehet őket kinevezni. Megállapította továbbá, hogy a felperes nem teljesítette az előmenetelhez szükséges törvényi feltételeket, illetve neki kellett volna tájékozódnia az előmeneteli lehetőségekről a diplomája leadása alkalmával.

A fellebbezés

[15] Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben csak a harmadlagos kereseti kérelme elutasítását támadta. Fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és annak megállapítását kérte, hogy esetében az alperes megszegte az előmenetel lehetőségének biztosítására vonatkozó kötelezettségét. Másodlagos kérelme – ugyancsak e körben – az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására irányult. A harmadlagos kereseti kérelem tekintetében az anyagi pervezetés elmulasztását állítva a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 71. § (3) bekezdésén keresztül a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 237. § (1)-(5) bekezdéseinek és 191. § (3) bekezdésének megsértésére, továbbá valótlán és okszerűtlen tényállás megállapítás miatt a Kp. 78. § (2) bekezdésének, ebből adódóan pedig a Hszt. 120. § (1) bekezdésének sérelmére hivatkozott.

[16] Érvelése szerint az alperes nem biztosította számára az előmenetel lehetőségét, amit az támaszt alá, hogy 2011. óta változatlan rendfokozatban és változatlan beosztásban foglalkoztatta. Ezalatt az idő alatt az alperes semmilyen módon nem tette lehetővé számára, hogy a karrierjében előre lépjen, figyelmen kívül hagyva szakirányú diplomáját, illetve tapasztalatát. Álláspontja szerint mindez nyilvánvalóan nem független attól, hogy hosszú évekig perben állt az alperessel. Az alperesnek kellett volna bizonyítani, hogy biztosította számára az előmenetel lehetőségét és azt, hogy ez konkrétan milyen módon nyilvánult meg.

[17] Vitatta az elsőfokú ítélet [30] bekezdésében foglaltakat, mivel ténylegesen megkereste az alperest a tiszti kinevezése érdekében, érdeklődött az előmenetel lehetőségeiről, ezekre azonban az alperes érdemi választ nem adott. Állításai igazolására iratváltást is csatolt, és rámutatott, hogy többszöri – szóbeli és írásos – megkeresése ellenére az alperes volt az, aki nem adott számot a perbeli időszakban megüresedett, számára elérhető tiszti helyekről. Kifejtette továbbá, hogy a közszolgálati egyéni teljesítményértékelésről szóló 10/2013. (I. 21.) Korm. rendelet 6. és 7. §-ai szerinti egyéni teljesítménykövetelmény meghatározására a személyét illetően nem került sor, az alperes által becsatolt teljesítményértékelés viszonyítási pontja ezáltal hiányzik, így annak eredménye önmagában értelmezhetetlen. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság iratellenes és okszerűtlen megállapításaival szemben éppen az állapítható meg, hogy valójában egyetlen olyan alperesi intézkedésre sem került sor, amely bármely módon lehetővé tette volna számára az előmenetelt, vagy akár csak annak lehetőségét. Valójában az alperes kifejezetten gátolja az előmenetelét, melynek igazolására csatolta az áthelyezési kérelmével összefüggésben keletkezett iratokat.

[18] Az alperes az ítéltábla felhívására fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, a másodfokú tárgyaláson tett nyilatkozatában az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[19] A fellebbezés nem alapos.

[20] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés keretei között bírálta felül. A felülbírálat terjedelmét az határozta be, hogy az elsőfokú bíróság a keresetet teljes körűen elutasította, melyet a felperes a harmadlagos kereseti kérelem elutasítása tekintetében támadott fellebbezéssel. Mivel azonban a törvényszék a harmadlagos kereseti kérelmet ténylegesen nem a Kp. 38. § (1) bekezdés f) pontja szerinti megállapítási kereseti kérelemként, hanem – ítéleti indokolásából következően – a Kp. 38. § (1) bekezdés a) és d) pontjainak megfelelő elsődleges kereseti kérelem jogalapja körében értékelte, az ítéltáblának – a fellebbezés keretei között eljárva – e körben ezen döntésrészről is felülbírálat alá kellett vonnia. Ugyanakkor ezt meghaladóan nem vizsgálhatta az elsődleges kereseti kérelem elbírálását és a másodlagos kereseti kérelem elutasítását.

[21] A fellebbezési eljárás fent meghatározott keretein belül a másodfokú bíróság megállapította, hogy a törvényszék a tényállást helyesen állapította meg és érdemét tekintve helytálló döntést hozott az elsődleges kereseti kérelem jogalapjának, valamint a harmadlagos kereseti kérelemnek az elutasításáról, utóbbira vonatkozó indokai azonban megváltoztatásra szorultak.

[22] A felülbírálat rendje fő szabály szerint megköveteli, hogy a másodfokú bíróság elsőként a fellebbezésben felhozott eljárásjogi kifogásokat vizsgálja, s csak akkor térjen át az anyagi jogi kérdésekben történő állásfoglalásra, ha eljárásjogi szabálysértés nem történt vagy az nem hatott ki az ügy érdemére. A jelen fellebbezési eljárás során azonban az ítéltáblának ezen vizsgálati sorrendet át kellett törnie, mivel a fellebbezésben a harmadlagos kereseti kérelem elbírálásával kapcsolatos eljárásjogi kifogások értékelését meg kellett előznie az előterjesztett kereseti kérelmek egymással összevetett dogmatikai és tartalmi vizsgálatának, mely pedig elkerülhetetlenül magában foglalta a Hszt. 120. §-ával kapcsolatos anyagi jogi kérdés áttekintését is.

[23] A felperes a módosított keresetében három kereseti kérelmet terjesztett elő, melyből az első kettő az állományparancs megsemmisítésére és illetménykülönbözet megfizetésére, azaz a Kp. 38. § (1) bekezdés a) és d) pontjai szerint a közigazgatási cselekmény megsemmisítésére és a közigazgatási jogviszonyból eredő kötelezettség teljesítésére kötelezésre, azaz marasztalásra irányult. A harmadlagos kereseti kérelem tárgyát a Kp. 38. § (1) bekezdés f) pontja szerint annak megállapítása képezte, hogy az alperes megszegte a felperes vonatkozásában az előmenetel biztosítására vonatkozó – a Hszt. 120. §-ában foglalt – kötelezettségét.

[24] A Kp. 38. §-ához fűzött miniszteri indokolás értelmében a közigazgatási perben előterjeszthető kereseti kérelmeket a törvény taxatívén meghatározza. Megállapítási kereseti kérelemmel a közigazgatási tevékenységgel előidézett jogsérelem tényének, vagy a közigazgatási jogviszony szempontjából lényeges egyéb ténynek a megállapítása kérhető. Ennek akkor van helye, ha a felperes jogainak az alperessel szemben való megóvása érdekében szükséges, és a közigazgatási tevékenység vagy a jogviszony természeténél fogva, illetve valamely más okból nincs helye hatályon kívül helyezésnek, megsemmisítésnek vagy megváltoztatásnak, illetve marasztalás sem kérhető. A kereseti kérelmekre vonatkozó rendelkezések a bíróság ítéletére vonatkozó szabályokkal szoros kapcsolatban állnak, azokkal együtt értelmezendők. A Kp. 38. § (3)-(4) bekezdései tárgyi keresethalmazatot tesznek lehetővé, vagyis a felperes több kereseti kérelmet is indíthat egy alperes ellen. A tárgyi keresethalmazat esetén – maguk a kereseti kérelmek és a hozzájuk kapcsolódó eljárási szabályok különbözősége miatt – a keresetek egymáshoz való viszonyulásának vizsgálata elengedhetetlen.

[25] Az ítéltáblának a fellebbezéssel érintett körben azt kellett vizsgálnia, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a hivatalból vizsgálandó törvényi előírásoknak, valamint a fellebbezésben felhívott és sérelmezett jogszabályhelyeknek mind eljárásjogi, mind anyagi jogi szempontból megfelelő-e.

[26] A felperes által előterjesztett keresethalmazat tekintetében tehát hivatalbóli vizsgálata tárgyává kellett tennie – a fellebbezés által határolt körben –, hogy a harmadlagos kereseti kérelem megfelel-e a Kp. 38. § (2) bekezdésében megfogalmazott követelményeknek. A Kp. 38. § (2) bekezdése szerint az (1) bekezdés f) pontjában meghatározott (megállapítási) kereseti kérelem akkor terjeszthető elő, ha az a felperes jogainak az alperessel szemben való megóvása érdekében szükséges, és a közigazgatási tevékenység vagy a jogviszony természeténél fogva, illetve valamely más okból az (1) bekezdés a) - e) pontjaiban meghatározott kereseti kérelemnek nincs helye.

[27] A jelen perben a harmadlagosan előterjesztett megállapítási kereset feltételei nem álltak fenn. A Kp. 38. § (1) bekezdés f) pontja szerinti kereset esetében a bíróság a Kp. 93. §-a alapján a jogsértés tényét akkor állapíthatja meg, ha megváltoztatás, megsemmisítés, hatályon kívül helyezés vagy marasztalás nem lehetséges, és a megállapításhoz a felperesnek fontos érdeke fűződik, vagy a jogsérelem így elhárítható. A Kp. 93. §-ához fűzött miniszteri indokolás szerint megállapítási ítélet meghozatalára csak szubszidiárius jelleggel van lehetőség, amikor a keresetnek helyt adó másféle ítélet nem hozható. Összegezve a fentieket, a Kp. 93. §-a szerint a megállapítási ítéletnek két konjunktív feltétele van: egyrészt az, hogy a megváltoztatás, megsemmisítés, hatályon kívül helyezés, illetve marasztalás ne legyen lehetséges, másrészt az, hogy a megállapításhoz a felperesnek vagy az érdekeltnek fontos érdeke fűződjék vagy a jogsérelem önmagában a megállapítás útján elhárítható legyen.

[28] Jelen perbeli keresethalmazat részeként a felperes megtámadási, marasztalási és megállapítási kereseti kérelmet is előterjesztett, azonban az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmek vizsgálata során figyelmen kívül hagyta, hogy a felperes már az elsődleges kereseti kérelme jogalapjaként is hivatkozott arra, hogy esetében az alperes megszegte az előmenetel biztosítására vonatkozó – Hszt. 120. §-ában foglalt – kötelezettségét. A törvényszéknek tehát már a felperes elsődleges, megtámadási és marasztalási kereseti kérelmének jogalapja körében el kellett volna bírálnia a felperes ezen hivatkozását, hiszen annak megítéléséhez, hogy a felperes részére a diplomája megszerzése okán a jogviszonya helyreállításakor, illetve azt követően biztosítani kellett volna-e a tisztii besorolását, illetve később a hadnagyi rendfokozatot, már eleve eldöntendő kérdés volt, hogy az alperes megsértette-e a Hszt. 120. §-ában foglalt kötelezettségét. A felperes ugyanis az elsődleges kereseti kérelmében az előmeneteli általa állított hiányából fakadó jogsértésre alapítottnan kérte az állományparancs megsemmisítését, s ugyanezen okból az alperes illetménykülönbözetben marasztalását. Mindebből egyenesen következik a Kp. 38. § (2) bekezdése és 93. §-a értelmében, hogy amennyiben megtámadási és marasztalási kereset is előterjeszthető volt – azaz jelen esetben a felperes a munkáltatói intézkedés következtében őt ért, általa állított jogsérelem elhárítása körében mind megsemmisítést kérhetett, mind számszerűsíthetően előterjeszthette az előmenetel biztosításának hiányában elmaradt illetménykülönbözet iránti marasztalási igényét – nem lehet külön kereseti kérelemként pusztán az előmenetel biztosítása iránti kötelezettség elmulasztását, mint jogsértés megállapítását kérni.

[29] Az elsőfokú bíróság tehát helytelenül járt el, amikor nem észlelte a megállapítási kereseti kérelem előterjesztésének kizártságát, s a harmadlagos kereseti kérelmet nem ezen indokkal utasította el. Tévedett továbbá akkor is, amikor érdemben nem az elsődleges, hanem a harmadlagos – kizárólag megállapításra irányuló – kereseti kérelem körében értékelte a felperes Hszt. 120. §-ában foglaltak megsértésére vonatkozó érveit. Ezen eljárásjogi szabálysértés azonban az ügy érdemére nem hatott ki, mivel a harmadlagos kereseti kérelem elutasítása – igaz, más indokkal, de – jogszerű volt, és a törvényszék által a Hszt. 120. §-ának értelmezésével kapcsolatosan levont jogi következtetés is helytállónak bizonyult, azzal az ítéltábla egyetértett. A fellebbezésben foglaltakkal szemben megalapozottan mutatott rá az elsőfokú bíróság arra, hogy az előmenetel lehetőségének biztosítása nem jelent automatikus és kötelező előmenetelt, az a felperes elvárása szerint – jelen peres eljárás útján – nem kényszeríthető ki az alperesi szervezeten belül. A fellebbezésben e tekintetben előadott érvek (2011. óta változatlan rendfokozat és beosztás, szakirányú diploma és szakmai tapasztalat ellenére az előrelépés elmaradása, megkeresésekre adott válasz hiánya, egyéni teljesítménykövetelmény meghatározásának elmulasztása, áthelyezési kérelem sikertelensége) ezért nem voltak alkalmasak arra, hogy a Hszt. 120. §-ában foglaltak törvényszék általi értelmezésének helytállóságát cáfolják, az előmeneteli lehetőség tényleges biztosítása ugyanis – az elsőfokú bíróság helyes okfejtése szerint – nem csak a felperes szubjektív helyzetével és céljaival áll összefüggésben, hanem objektív tényezők és szempontok által is befolyásolt (pl. a rendelkezésre álló üres státuszok, illetve az előremenetel általános feltételeit teljesítő személyek száma). A felperes által csatolt iratokból az sem volt megállapítható, hogy az alperes kifejezetten gátolná a felperes előmenetelét, az áthelyezéssel kapcsolatos iratok tartalma ezt nem igazolta.

[30] A fenti megállapításokból következik az is, hogy az elsőfokú bíróság az anyagi pervezetés [Kp. 36. § (1) bekezdés b) pontja szerint irányadó Pp. 237. §-a], illetve a tényállás feltárása és a bizonyítékok értékelése [Kp. 78. § (2) bekezdése] körében sem követett el az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést. A Hszt. 120. §-ában foglalt előremeneteli lehetőség alperes általi biztosítása körében a felek nyilatkozatai nem voltak hiányosak vagy ellentmondásosak, bizonyítási eljárás lefolytatására sem volt szükség, a felperes elsődleges kereseti kérelme a jogalap körében jogértelmezéssel eldönthető volt; valótlan vagy okszerűtlen tényállás megállapítására sem került sor. Az a körülmény, hogy a törvényszék erre vonatkozó peradat hiányában – nem a tényállás, hanem a jogi indokolás körében – a felperes terhére rótt a diploma leadása alkalmával történő tudakozódás elmulasztását, az ügy érdemére nem hatott ki. Az ítéltábla megjegyzi, hogy a Kp. 6. §-a alapján a közigazgatási perben a polgári perrendtartás szabályait akkor kell alkalmazni, ha azt e törvény kifejezetten előírja. A Kp. a tárgyalás menetét a Pp.-től eltérően szabályozza, osztott perszerkezetet nem ismer, a Pp. 191. § (3) bekezdésének alkalmazására utaló szabályt nem tartalmaz, ezért ezen eljárásjogi szabálysértésre való hivatkozás ez okból sem lehetett alapos.

[31] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét – részben eltérő indokolás mellett – helybenhagyta.

[32] Az alperes pernyertes lett, azonban perköltséget a Kp. 99. § (3) bekezdése által felhívott 35. § (1) bekezdése szerint irányadó Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseinek megfelelően

nem igényelt és nem számított fel, így arról az ítéltáblának a Kp. 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 82. § (3) bekezdése értelmében rendelkeznie nem kellett.

[33] Az elsőfokú bíróság 11-I. sorszámú végzése értelmében a felperes a Kp. 35. § (4) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 525. § (1) bekezdése, valamint a munkavállalói költségkedvezmény megállapításáról és érvényesítésének szabályairól szóló 73/2009. (XII 22.) IM rendelet 1. §-a alapján munkavállalói költségkedvezményre jogosult, ezért a fellebbezési illetéket a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli. A fellebbezési illeték összege – a meg nem állapítható másodfokú pertárgyértékre tekintettel – az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján 48.000 forint.

[34] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 107. § (1) bekezdése alapján – a felperes erre irányuló kérelmére – tárgyaláson bírálta el.

[35] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. június 23.

dr. Antal Regina s. k.	dr. Józsa Ágnes s. k.	dr. Oláh Zsolt s. k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró